

[Vilhelm Rasmussen.]

mig, der anfører saadanne Ting —, at man ingen Garanti har for, at det virkelig er de to aandssvage, der er Forældre til det velbegavede Barn. Det er netop det, der gør, at Forholdene for Menneskets Vedkommende er saa meget vanskeligere, end naar det drejer sig om Planter og Dyf, hvor man kan foretage en grundig Undersøgelse. Dernæst vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Bindslev, at naar han gaar ud fra en religiøs Betragtning, maa han ogsaa huske, at det er Guden, der har givet Menneskene Fornuften, bl. a. for at de skal anvende den.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bindslev har Ordet for en kort Bemærkning.

Bindslev: Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen anvendte en Argumentation, som i Virkeligheden gik imod det, han vilde bevise. Det ærede Medlem fremhævede nemlig, at man ingen Garanti havde for, at det virkelig var de to aandssvage, der var Forældre til Barnet. Jeg tror, jeg tør gaa ud fra, at man i alt Fald har Garanti for, at Moderen er Moder til Barnet. Men det ærede Medlems Argumentation er jo denne, at saa maa det være et sundt Individ, der er Faderen. Men derigennem bevises det jo, at et sundt Individ, der avler et Barn med et aandssvagt Individ, kan frembringe sunde Individuer, og det staa jo ingen Steder skrevet, at de aandssvage er pisket til at gifte sig med hinanden. Det er i Virkeligheden det, der ligger til Grund for det ærede Medlems Argumentation. Hermed falder det ærede Medlems Argumentation ganske til Jorden, thi selv om man vilde gaa ud fra det, det ærede Medlem sagde, at der ingen Sikkerhed er for, at det er aandssvage Forældre, maatte man netop paa Grundlag af dette hævde, at der altsaa var Mulighed for, at en aandssvag i Samliv med et sundt Individ kunde skabe sunde Børn. Derfor er det, dette Lovforslag er saa farligt, som det er.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning, og dermed er det forbi med de korte Bemærkninger i denne Omgang.

Vilhelm Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. Bindslev har kun dokumenteret, at han er fuldkommen blank paa Viden med Hensyn til Arvelighedsspørgsmaalet.

Hans Thyge Jacobsen: Ogsaa jeg hører til dem, der er betænkelige ved, at Lovgivningsmagten giver sig i Lag med disse Opgaver. Det er min Tro, at de Opgaver, som hører herhen, paa fuldt tilfredsstillende Maade kunde løses af en videnskabeligt veluddannet og veloplyst Lægestand, der, hvad Lovgivningsforanstaltninger angaar, kun havde den almindelige Lægeansvarlighedslov at staa til Regnskab overfor. Hvor vidt man i Lægevidenskaben er kommet paa disse Omraader, ved jeg ikke, men jeg ved, at man i de lovgivende Forsamlinger er kommet et meget lille Stykke Vej.

Den højtærede Socialminister fremkom med en Bemærkning, som kalder mig frem. Ministeren sagde: De aandssvage er ude af Stand til at opdrage og forsørge deres Børn. Jeg kan ikke tiltræde dette, naar det siges saa generelt og kategorisk. Jeg har ude i det praktiske Liv set, at aandssvage Forældre, Forældre, som Lægen, jeg spurgte, erklærede for aandssvage, baade har kunnet forsørge deres Børn — det er jo meget ofte saadan, at de Mennesker, som, hvad Forstand og Aand angaar, er mangelfuldt udrustede, er vældige Slidere — og opdrage dem. Jeg maa maaske for Kuriositetens Skyld have Lov at nævne et bestemt Tilfælde, jeg har været ude for.

Jeg konfirmerede engang en lille Pige, som var overmaade velopdragen, hvad hendes Opførsel og Væremaaede angik. Hun var desuden flink. Jeg kunde jo nok mærke, at hun ikke hørte til den bedste Trediedel af Elevernes Skare, men hun var ganske flink. Til min store Overraskelse sker det, at hun 1/2 Aar efter Konfirmationen bliver indlagt paa en Aandssvageanstalt. Jeg undersøgte nærmere hele dette Tilfælde, fordi det var mig saa ganske uforstaaeligt, men det var rigtigt nok. Hun var nu, 1/2 Aar efter den Tid, jeg havde haft med hende at gøre, oplagt aandssvag og moden til Anstaltsforsorg, og da jeg med Familiens Læge, der ogsaa er min og min Families Læge, drøftede Sagen, erklærede han, at der ej heller var Tvivl om, at begge Forældrene var aandssvage i lægevidenskabelig Forstand.

Man kan altsaa ikke sige ganske kategorisk: de aandssvage kan ikke forsørge og opdrage deres Børn. Den højtærede Socialminister har naturligvis Ret i, at de aandssvage meget sjælden kan forsørge og opdrage deres Børn, og at det meget hyppigt finder Sted, at de ikke formaar nogen af Delene. Men dette skyldes ikke alene deres Aandssvaghed, det skyldes i lige saa høj Grad deres sociale Placering, deres Fattigdom. Der findes i Overklassen mangfoldige Degenerationstilbøjeligheder — det er ingen af os i